

El PSIB cerca líder

L'executiva del PSIB-PSOE ha forçat la dimissió de Francesc Obrador com a portaveu del grup parlamentari. Els socialistes de Balears, en aquests moments, no tenen aparentment cap líder per enfrontar-se a Cañellas el 1995.

JOAN CELIÀ

Ramon Aguiló. L'ex-batlle de Palma sona com a possible substitut d'Obrador, amb la vista posada a les pròximes eleccions autonòmiques del 1995.

La destitució-dimissió d'Obrador significa la tercera víctima socialista a mans de l'aparentment totpoderós Gabriel Cañellas. El 1983 el partit socialista encarava les primeres eleccions autonòmiques com a guanyador. El seu cap de llista era Fèlix Pons. Un desconegut dirigent conservador, Gabriel Cañellas, va guanyar les eleccions. Pons, abans de les següents eleccions, ja havia volat cap a Madrid. Primer ministre i després, i fins ara, president del Congrés. A les autonòmiques de 1987 els socialistes presentaren Francesc Triay. Nou fracàs. Cañellas tornà guanyar. Tant Pons com Triay eren candidats de prestigi. Els dos eren, i són, de l'elit intel·lectual i professional de l'illa. L'un advocat i l'altre enginyer.

Potser intentant descendir a nivells més populars, el PSIB va cercar un candidat diferent per a les eleccions de 1991. El va trobar en la persona de Francesc Obrador. Paco Obrador és un ex-capellà, fill d'obrers, nascut a la popular barriada obrera de la Soledat, de Palma. Sindicalista durant molts d'anys, va arribar a ser secretari general de la UGT de Balears. El 1983 va ser elegit batlle de Calvià. El 1987 tornà a accedir el càrrec per majoria absoluta. Popular entre molts sectors modestos de l'illa, especialment entre els treballadors d'hostaleria, rama de la qual havia estat dirigent sindical durant molt de temps, home simpàtic en el tracte, amable, senzill... A priori un bon retrat robot per a un candidat. A més, i sobretot, un home amb moltes ganes de ser cap de llista. Era, si més no ho semblava, el candidat ideal.

Candidat des del 1988. En realitat el PSIB no hagué de cercar gaire. Obrador, a principis de 1988 ja s'autoelegí candidat. Així ho manifestà en diverses ocasions. No havia passat més de mig any de les eleccions de 1977 i Obrador ja anunciava la seva candidatura. En el PSIB no hi va haver resistències gaire fortes. Al cap i a la fi ja sospitaven que en la lluita contra Cañellas sortien de perdedors. La

personalitat irresistible d'Obrador es posà en marxa. Pocs mesos abans de les eleccions es va crear un grup anomenat Els Amics d'Obrador que funcionava al marge del partit. Donaven suport al candidat. La campanya va ser diferent a totes les altres. Reunions amb centenars i centenars de persones, sempre en petits grups, atacs directes a Canellas... El candidat pensava realment que podia guanyar. No va ser així. El maig de 1991 el PP obtenia una aclaparadora victòria: Ajuntament de Palma, consells insulars d'Eivissa, de Mallorca —mesos després aconseguiria també el de Menorca gràcies a un trànsfuga— i majoria absoluta al Parlament. Els conservadors no havien tengut mai tant de poder. Com sempre sol ocórrer en aquests casos, el desastre necessita un nom propi perquè tots els dits l'assenyalin com el gran culpable de la desfeta. Era evident. El culpable era, des d'aquell precís instant, Francesc Obrador.

És difícil saber quan començà exactament el procés que ha conduït a la destitució —així ho qualifica el mateix Obrador, sense eufemismes— del fins ara portaveu parlamentari. Per una banda Obrador no ha gaudit mai del favor dels pesos pesants del PSIB que tenen sintonia directa amb Madrid: Fèlix Pons, Ramon Aguiló... De fet s'enfrontà a Aguiló quan aquest era batlle i Obrador líder d'UGT arran de la vaga general de 1988. L'aparell del partit, amb el secretari general Joan March al capdavant, li donà suport com a candidat, però tampoc no li ha mancat temps per obligar-lo a dimitir. Per la seva part Paco Obrador, al llarg de més de dos anys de cap de l'oposició, tampoc no ha trobat la forma d'erosionar Canellas i fins i tot les seves maneres han estat moltes vegades contestades pels seus companys d'escons. El passat debat sobre l'estat de l'autonomia va ser el colp definitiu. Canellas va destrossar el portaveu socialista. En el PSIB van veure que Obrador no podria competir amb unes garanties mínimes el 1995. Divendres, 29 d'octubre, l'executiva demanava oficialment a Obrador que dimitís de portaveu parlamentari. Dimarts, 2 de novembre, el grup triava nou portaveu, Josep Alfonso, i de president, Francesc Triay.

Obrador, però, no es rendeix. Ha anunciat que no renuncia a res, i que li agradaria ser secretari general. "Crec que hauria de ser el secretari general qui s'enfrontàs a Canellas el 1995", digué a la premsa tot convençut. Segurament no és una simple amenaça. No és del tipus de persona que sol estar callat i sense fer res. Ell mateix

diu: "sóc un animal de la política". Vol ser candidat el 1995, però el seu partit no el vol. S'especula amb la possibilitat del retorn a l'arena política de Ramon Aguiló, però el fet és que el PSIB no disposa ara de candidats clars ni a l'Ajuntament de Palma ni al Parlament. Joan March diu que fins la tardor del 1994 no cal triar-los. Abans hi haurà el congrés del partit. En el socialisme balear no hi ha ni renovadors ni guerristes. Qui sap si a partir d'ara hi

haurà obradoristes i la resta. El PSIB cerca líder i candidat que pugui competir amb Canellas. Obrador vol ser aquest líder i aquest candidat. En el partit no el volen.

I mentre passa tot això en el PSIB, en el PP, un Canellas més segur d'ell mateix que mai es permet fer sagnants ironies sobre la situació interna dels socialistes: "Me n'han llevat un de dolent i me n'han posat dos de desferra". **Miquel Payeras**

JOAN CELIA

Francesc Obrador. El portaveu del grup parlamentari socialista al Parlament balear estava a la corda fluixa des del debat de política general a les Illes.